

Abstract

Mogen advocaten hun honorarium koppelen aan de opbrengst van de zaak? Het is een onderwerp dat lange tijd taboe is geweest in de Nederlandse advocatuur. De angst voor malafide praktijken was zo groot dat de vraag naar de toelaatbaarheid van contingency fees en no cure no pay eigenlijk niet mocht worden gesteld. De laatste jaren is daar verandering in gekomen en schoorvoetend worden sommige vormen van resultaatgerelateerde beloningen geaccepteerd.

In dit boek wordt deze discussie tegen het licht gehouden. Na een weergave van de over en weer uitgewisselde argumenten volgt een rechtseconomische analyse, waaruit blijkt dat er geen empirische onderbouwing kan worden gevonden voor de bezwaren tegen no cure no pay. Vervolgens wordt van acht landen (België, Denemarken, Duitsland, Engeland, Frankrijk, Griekenland, Ierland en Hong Kong) de regelgeving op het punt van resultaatgerelateerde beloningen onderzocht. Daaruit blijkt dat deze in ieder land wel in enige vorm zijn toegestaan en dat er in sommige landen nauwelijks beperkingen aan zijn gesteld. In geen van de onderzochte landen heeft dat tot excessen geleid. In het laatste hoofdstuk worden de bevindingen nog eens geanalyseerd. De voornaamste conclusie is dat de discussie over resultaatgerelateerde beloningen vooral is ingegeven door koudwatervrees. Tegen ruimere invoering kunnen vanuit de rechtswetenschap en de rechtseconomie dan ook geen argumenten worden ingebracht.